

Banderes i futbol

És curiós com només s'adjudica intervencionisme polític en el món esportiu quan és una opció minoritària la que hi està involucrada. Mai s'ha titllat de política l'exhibició de banderes estatals als Jocs Olímpics o en els partits de les seleccions nacionals. Posats a ser primmirats, ningú no abomina de l'existència mateixa d'aquestes seleccions pel fet que representin una entitat política. Si els afeccionats del Reial Madrid onegen banderes espanyoles, per exemple -fins i tot en el cas que aquestes siguin preconstitucionals, amb l'àliga, el jou i les fletxes?, ningú no s'exalta pel posicionament polític i ideològic amb què aquells afeccionats volen identificar el seu equip. En canvi, les demostracions de catalanitat dels seguidors del Barça acostumen a ser criticades amb vehemència per part d'aquells que -des de l'espanyolitat mal dissimulada rere una poc convincent ciutadania universal? critiquen que l'esport (especialment el futbol) es barregi amb la política. Deu ser que hi ha qui només considera criticable el sentit de pertinença a una nació quan aquesta no té categoria d'Estat.

El passat setze d'abril es van enfrontar, en la final de la Copa del Rei, el Barça i el Madrid. Els dies previs al partit s'havia generat certa polèmica perquè una associació blavera anomenada Grup d'Acció Valencianista va demanar, tant al València F.C. com a la Federació Espanyola de Futbol, que es prohibís l'entrada d'estelades al camp de Mestalla, on es jugava la final. Segons l'esmentat Grup, l'estelada incita a l'odi i la fragmentació perquè -i visca la contradicció!? pressuposa "la manifestació d'un moviment radical que pretén l'annexió del Regne de València sota el domini imperialista dels ficticis Països Catalans". Hores abans del partit, diversos mitjans van denunciar (amb proves gràfiques) la presència d'una bandera amb una esvàstica nazi que presidia l'entrada a la carpa situada al llit del Túria, on esperaven els seguidors madridistes. Durant el partit, una bandera idèntica (potser la mateixa) va onejar a la graderia, on hi havia membres dels ultrassur. Poc abans de començar es va cremar una senyera. L'himne espanyol va ser xiulat pels uns i taral·lejat pels altres a l'inici del partit. I la presència abundant de banderes espanyoles i estelades feia evident en quines zones de la graderia hi havia situada una i altra afició.

Tant si ho veiem bé com si ens incomoda, el cas és que ara mateix -i potser sempre i a tot arreu? resulta impossible separar la rivalitat esportiva d'un cert posicionament polític. I a qui no li agradi s'hi haurà de posar fulles, o bé continuar aferrat al discurs que, des de la tranquil·litat de pertànyer al grup dels poderosos, pot defensar que la política no s'hauria de barrejar amb l'esport.